

Inspiration fra virkeligheden sætter rammen for fortællingen

Mange forfattere, der skriver spændingsbøger, skriver i serier, men du har valgt at have nye hovedpersoner i hver bog. Hvilke overvejelser har du gjort dig om det?

“Hovedpersonerne skifter, men det er delvist de samme personer, der dukker op igennem bøgerne. Den pensionerede soldat Mark Lucas, som man møder her i EN TID TIL AT DØ, optrådte f.eks. også i DRAGER OVER KABUL. Den gamle rockmusiker i BLODET FRA SOLSORTESLETEN er far til den ene af hovedpersonerne i NATTEN ER LIGE BEGYNDT. Jeg forsøger at lade personerne passe til handlingen og ikke omvendt.”

Du har ofte et storpolitisk dilemma som drivkraft i dine bøger. Hvordan gør du, når du starter med at skrive – finder du problemstillingen først, eller har du en idé om, hvad det er for nogle personer, du gerne vil skrive om?

“Mit afsæt har hver gang været et tema, jeg gerne ville undersøge: Fundamentalisme, idealisme, nationalisme eller her senest post-kolonialisme. Over for det har jeg så nogle figurer, der enten er meget handlende eller meget undrende. Det er ofte de onde, der handler, mens de gode i en tid lang går rundt og undrer sig, inden de bliver nødt til at reagere.”

Hvilke tanker gør du dig om at bruge virkelige begivenheder i dine bøger? Hvordan holder du balancen mellem virkelighed og fiktion?

“Inspiration fra virkeligheden er det, der sætter rammen for fortællingen. Når rammen er klar, er det bare med at finde på. Jeg tilstræber en grad af realisme, men holder mig ikke tilbage fra at gå til yderligheder. Det er jo fiktion, det her, og den må gerne udfordre det genkendelige – men ikke miste troværdigheden.”

Dine personer er tit lidt skæve. Sidst – i BLODET FRA SOLSORTE-SLETTEN var hovedpersonen en lidt kikset tegneserietegner med et bijob som indbrudstyv, denne gang er det en præst, der netop har mistet sit job, og som er alenefar til en lidt speciel ung mand. Det er ikke helt almindelige heltetyper, du beskriver?

“Jeg befinder mig vældig godt i selskab med skæve og lidt kiksede personer (men fortæl det for Guds skyld ikke til mine venner!). For en roman er det lidt anderledes blik og den skæve tilgang det, der skal til for at få handlingen til at snurre og samtalerne til at blive interessante.”

Hver af dine seneste fire spændingsromaner er dedikeret til en årstid, senest sommer i EN TID TIL AT DØ. Men hvad så nu, hvor du har brugt alle fire årstider?

“Det ved jeg dælme ikke. Egentlig var det med årstiderne bare noget, jeg havde aftalt med mig selv. En slags benspænd. Jeg må se,

om jeg ikke kan opfinde et andet, ellers kan jeg måske bare lade årshjulet dreje en gang til. Jeg tænker lige over det.”

Hvad inspirerer dig, når du skriver?

“Alting. Min datters hang til sushi, en tilfældig samtale i toget, forskydninger i den globale verdensorden, andre forfattere. Jeg prøver at være klar til at gribe inspirationen, hvor fra den end kommer. Som min gamle fodboldtræner altid sagde: ’Det gælder om at gøre sig spilbar!’”

Hvad ligger der bag titlen EN TID TIL AT DØ?

“Det er jo som bekendt et bibelcitater, og hovedpersonen er præst. Der er en tid til alt her i livet. Også til at leve. Det glemmer man nogen gange, fordi man er så bange for at dø, eller fordi man har travlt med at overbevise sig selv om, at ’livet er et andet sted’, som Kundera sagde. Lykkelig er den, der ved, at livet skal leves nu og her. Døden kommer tids nok, og nogle gange kommer den uventet og med stor voldsomhed. Det er tit det, spændingsromaner handler om.”

